

Drugi redni koncert „Glasbene Matice“.

Dné 12. prosinca t. l. je zbrala „Glasbena Matice“ okrog svojih močij lepo število glasbenih prijateljev. Dasi smo že dalje časa vajeni zaupno zreti na njene koncerte, pripravljali smo se vendar z neko tesnobo na rečeni večer. Vspored se nam je zdel — pretežak. Toda uverili smo se, da pogum gospoda koncertnega vodje sloni na vestni pripravi in vernem proučevanju glasbenih del. Le nekoliko predolg je bil koncert. Od osme do najmanj ure je preveč užitka, in če bi nam godel sam Paganin. A preidimo k posamnim točkam!

Beethovenova simfonija št. 3 *Es dur* (Eroica) je velikanska skladba, ki kaže vso žilavost in silo umetniškega ženija. Sviral jo je vojaški orkester, pomnožen z nekaterimi matičarji, celo uro. Kajpak skladba ne more ogreti preprostega poslušalca, umetnost zahteva zase nekaj vaje in vkusa, da jo moremo umevati —, pač pa so imeli tem več užitka oni navzočniki, ki imajo veselje do orkestralne glasbe. Drugi del nam je ugajal zlasti z mogočnim, žalostno-milim motivom; a še bolj nam je počil srce četrti del s svojo živahno melodijoznostjo. Čast neutrudnim svirateljem, slava koncertnemu vodju, ki je spravil na oder tako težko, trudapolno delo!

Pri drugi točki se nam je predstavil učitelj „Glasbene Matice“ gospod Julij Junek. Sviral je na čelo koncert Camille Saint-Saëns-ov. Dasi ga je spremljal orkester, znal si je vendar privabiti iz čela tako močnih glasov, da se je vseskozi poznalo, kdo ima vodilno ulogo tega oddelka. Drobeče in topče glasove izvablja z isto lahkoto, v najvišjih in najnižjih legah svira čuteče in prozorno. Po pravici je torej občinstvo mladega umetnika odlikovalo z obilnim ploskom. Ne moremo si kaj, da ne bi tudi mi pridejali na tem mestu svoje pohvale, zakaj zdelo se nam je nekaterikrat, kakor da je umetnik oživil mrtvo orodje, kakor da so iz mrtvih strun postali živi glasovi. Upajmo, da se še večkrat ž njim snidemo na tem polju.

Ni ga nad človeški glas. Zato smo tudi paznejše sledili zadnji točki vsporeda. Češki pesnik Karol Jaromir Erben je priredil po narodni povesti besedilo: Sveti večer. Vsebina mu je na kratko ta-le: Dekle v adventu na preji sanjari o bodočih dneh. Spominja se božičnega večera. Takrat se „devi njen prihodnji v jezeru pojavi.“ (Primeri, kar pripoveduje naš Valvasor o isti prazni veri.) Anica in Mara res odideta na sv. večer k jezeru, da bi zazrli ondi svojo bodočnost. Prva pogleda in spozna v bistri vodi podobo svojega — ženina. Mara pa ugleda v vodi — rakev in črni križ. — V drugem delu pesnik živo opisuje poroko in pogreb. Naposled pa se preseli za jedno leto naprej v adventni čas.

To Besedilo, ki strinja v sebi mnogo lirskih in dramatskih momentov, je kaj lepo uglasbil Karol

Bendl. Menja se moški in ženski zbor, ki nastopata jedno-, sedaj zopet večglasno, potem se ti oglašajo solisti drug za drugim (sopran, mezzo-sopran, tenor, bariton) in slednjič ima veliko ulogo tudi orkester, ki spremlja pevske glasove, a slušatelja tudi uvaja v posamne oddelke. Skratka: „sv. večer“ je velikansko delo znamenitega mojstra. Izmed zborov nam je najbolj ugajal zbor predic, ki se mnogokrat ponavlja. Kar se pa dostaje solistov, moramo vendar jedenkrat poudarjati, naj se gleda na to, da ne bode spremljanje popolno utopilo v svojih glasih solista, kar se je zadnjič večkrat primerilo zlasti baritonistu. Gospodični Mira Dev in Ana Lapajne sta prav lepo peli, dasi tudi njijin glas ni mogel vselej prodreti iz mnogobrojnih godal in pihal v orkestru. Naj se nam ne zameri, da take stvari omenjamo: le ljubezen do našega priljubljenega glasbenega zavoda nam jih narekuje. Najbolj pohvalno pa moramo omeniti gospoda koncertnega vodjo Josipa Čerina, ki si je vzgojil nov, mladi pevski zbor, kakoršnega po številu menda še nismo imeli. Bodi mu za plačilo priznanje navzočnega občinstva, ki zna čislati moža, dobro vedoč, da je premagal srečno vse ovire, ki so se stavile drugemu koncertu ter spravil na oder tako težavne, a vendar silno krasne skladbe. In temu priznanju se pridružujemo tudi mi. K.



Leonardo da Vinci.

Sv. Družina.